

det, er det mig ganske magtpåliggende at sige, at det ikke rækker en tøddel ved den kommunale forpligtelse på sundhedsområdet.

I øvrigt er det sådan, at hele spørgsmålet om, hvilken rolle kommunen skal spille på forebyggelses- og sundhedsfremmeområdet, også vil melde sig med ganske stor styrke i kølvandet på afgivelsen af Strukturkommissionens betænkning den 9. januar næste år. Regeringen har i sigens natur ikke lagt sig fast på nogen position i den forbindelse, men jeg har med stor interesse noteret mig, at det debatoplæg, som Kommunernes Landsforening har udsendt, viser, at kommunerne øjensynlig har en ambition på området. Det vil sådan set glæde mig, hvis den ambition tydeliggøres over tid, og regeringen vil i givet fald i hvert fald meget gerne gå i dialog med de kommunale parter om, hvordan de kan leve op til den.

Lovforslaget er således ingenlunde udtryk for, at vi ønsker at minimere det kommunale engagement på området, måske snarere tværtimod. Det er snarere et udtryk for en tænkning, der går ud på, at man selv må vælge sine værktøjer, og at planlægning og opgavevaretagelse og samarbejde ikke sker som resultat af skriftlige redegørelser, men snarere er noget, der vokser frem, når man lokalt tager et ansvar. Det bliver op til de ansvarlige, dvs. kommunerne selv, at vurdere, hvorvidt den planlægning og det samarbejde, de fortsat er forpligtede til, skal beskrives i en skriftlig redegørelse, og med hvilket interval den skal afgives, og det tror vi i regeringen at de kan. Vi har her en stærk tiltro til det kommunale selvstyre og til, at der er et højt primærkommunalt ambitionsniveau.

(Kort bemærkning).

Lone Møller (S):

Jeg har bestemt også stor tiltro til det kommunale selvstyre, men det har jeg også til det amtskommunale selvstyre, og derfor har jeg meget svært ved at få tingene til at hænge sammen, når ministeren siger, at forslaget her er baseret på, at kommunen kan leve op til sit ansvar for, hvilke værktøjer der skal vælges med hensyn til planlægning og samarbejde.

Kl. 18.50

Så vidt jeg er orienteret, arbejder ministeren lige for tiden med et forslag vedrørende amtskommunerne. De har jo også et stort ansvar for planlægning og oplysning, og netop fordi man mener, at det er utrolig vigtigt, at borgerne ved, hvilken kvalitet de kan få, vil amtskommunerne

fremover blive forpligtet til at offentliggøre en redegørelse om forskellige forhold på deres institutioner såsom hygiejne, ernæring, og hvad ved jeg. Mener ministeren ikke, at amterne kan leve op til deres ansvar og selv vælge, hvilke værktøjer de vil bruge?

(Kort bemærkning).

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jeg tror, det er vigtigt at skelne mellem mål og metoder, eller måske skulle jeg snarere sige mellem resultater og metoder.

Vi går i regeringen meget stærkt ind for, at den offentlige sektor skal være transparent, skal være gennemsigtig; at den skal være sig sit ansvar bevidst, og at borgerne skal have indsigt i, hvordan man, med et af tidens gode danske udtryk, performer. Det er sådan set årsagen til, at vi på sundhedsområdet, som i øvrigt også på en række andre områder, er meget optaget af at gøre den offentlige sektor gennemsigtig og at fastlægge nogle normer, der sikrer, at alle stiller deres resultater til skue. Det fremmer det frie valg.

Vi er også meget optaget af en anden diskussion, som handler om incitamenter, altså hvordan man indretter den offentlige sektor med nogle mekanismer, der understøtter god opgavevaretagelse. Det er baggrunden for forslaget om f.eks. at lave takststyring, som nu er aftalt med Amtsrådsforeningen, men det har ikke så meget med sagen her at gøre.

Vi står sådan set stadig med en lidt gammel-dags måde at politikudvikle på, nemlig troen på, at hvis man bare laver rapporter og skriver ting ned på papir, flytter man nogle ting. Det tror vi imidlertid ikke meget på. Vi tror, at man flytter nogle ting ved at skabe nogle skarpe incitamenter, og det var også derfor, jeg nævnte KL's debatoplæg uden i øvrigt på nogen måde at lægge op til, at vi skal foregribe den store diskussion, som kommer til at fylde meget på den politiske dagsorden hele foråret, nemlig diskussionen om den fremtidige struktur og opgavevaretagelse. Men det er alligevel spændende at se nogle bud på, hvordan man eventuelt ved en ændret opgavefordeling og ved at tilføje nogle skarpe incitamenter kan fremme det, der kunne kaldes en objektiv kommunal interesse i at gøre noget mere på området med hensyn til sundhedsfremme osv. Jeg tror sådan set meget, meget mere på den måde at gøre det på end på, at hvis vi bare laver redegørelser, hvis vi bare laver papirer, og hvis